Пише: Бранко Павловић
среда, 15 новембар 2017 20:57

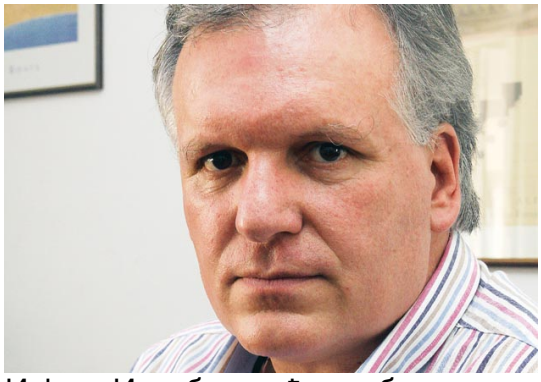

Изјава Изетбеговића да би он волео да БиХ призна независност тзв. Косова, није никакво изненађење. Он просто нема битније изјаве, а да није директно на штету Србије, српског народа и српских националних интереса.

Пошто нам је објашњено да треба прихватити „реалност“, хајде да видимо:

- Шта је Бакир Изетбеговић реално?

- Каква би била одговарајућа политика Београда на ту сагледану ралност?

- Шта је погрешно, а затим и штетно у политици коју води Београд/Вучић?

Ако не изговори нешто лоше о Србији, то је најчешће зато што управо вређа, прети и покушава да омаловажи Републику Српску. Тада нема лоших изјава о Србији, зато што физички не може да их изговори. Друга могућност је да хвали или Турску, или неку варијанту радикалног исламизма. И док спава.

Изетбеговић је једном ногом ослоњен на Муслиманску браћу, а другом на организовани криминал и терористе у Федерацији БиХ. То је његово утемељење, без остатка. Сценографију и режију улоге Изетбеговића потписују елементи америчке дубоке државе.

Укратко, Изетбеговић је за Србе, Србију, сваки замислив, па и најмањи српски национални интерес - непријатељ. Реално.

Зашто онда, не уважавајући реалност, Вучић/Србија/Београд непрекидно говори о добрим односима са Изетбеговићем и Федерацијом, због чега се траже контакти и сусрети по сваку цену? То је у најбољем случају неразумљиво, али су последице једнако штетне као да их Вучић жели.

Насупрот тзв. “косовској реалности“ - којој се „морамо“ прилагодити на тај начин да можемо да бирамо средство самоубиства - када је Изетбеговић у питању стварна реалност се има сасвим занемарити и то искључиво у правцу шминкања и улепшавања Изетбеговића и наших међусобних односа.

Уместо да Србија/Београд јасно ставе до знања и Изетбеговићу и међународној јавности да је он непријатељ, који својим деловањем дестабилизује регион, и да са њим никаквог разговора нема, неће га ни бити и не може бити. Ту његова званична функција нема никаквог значаја, као што ни функције вођа Исламске државе, Ал Каиде и сл. не доводе до тога да се са њима разговара (осим наравно делови ЦИА, МИ6 и сл.).

Таквом, сасвим одговарајућом политиком, Србија би заузела принципијелну позицију у међународним односима, јасно ставила до знања да неће одступити од својих националних интереса, да није наивна и да се са њом мора озбиљно рачунати.

Вучићева политика, међутим, оставља Републику Српску и Додика без одговарајуће подршке. Србија мора да буде оштрија од Републике Српске, управо зато да би Бања Лука имала већи маневарски простор. И у унутрашњим односима у БиХ, а нарочито зато да би притисак Запада на челу са САД Србија примила на себе. Као много већа и јача од Републике Српске.

Политика Вучића је сасвим погрешна и када су у питању муслимани/Бошњаци у БиХ. Разговор и сарадњу треба тражити са оним муслиманима, Бошњацима, који су умерени. Који желе и виде заједнички живот као вредност коју треба чувати уз пуно уважавање и српских и својих интереса. Када се даје подршка Изетбеговићу, као да је он једина адреса међу муслиманима/Бошњацима са којима Београд разговара, онда се умерени муслимани/Бошњаци бацају у запећак политичке сцене Федерације. И тако се изнутра јача позиција Изетбеговића.

Нема везе колико таквих мудрих, умерених данас има у Федерацији и БиХ и колико су утицајни. Временом ће њихов утицај расти. Али, ако Београд уважава као саговорника Изетбеговића и њему сличне, онда ће паметнији и добронамернији муслимани/Бошњаци увек остати маргинализовани. И на тај начин ће претња и Републици Срспској и Србији и српским националним интересима - бити трајна.

Политика и постоји зато да би се нека датост, реалност, превазишла, али у сопственом националном интересу. А не у туђем. Нарочито не у Изетбеговићевом. Ту нема компромиса. То је или-или.

(Бранко Павловић)